Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 5 Maj	Redaktör och ansv. utgivare A. W. HELLSTRÖM.	1908 [12:te årg.]

I vårens tid.

Det våras i din sköna värld, o Herre;
Du verkar själv, din skaparhand ger liv.
Ack, bland de tusen undren, större, smärre,
Åt mig också en härlig vårtid giv!

Var själv min sol, o, låt din nåd bestråla
Och genomtränga mig med ljuvlig glöd!
Och låt de tusen blomstren för mig måla
Den underkraft, som gjorde liv av död!

Var själv min dagg; min skugga ock du blive;
Var för min dolda rot en näringssaft!
Att rika frukter bära du mig live,
Blott uti din, ej i min egen kraft!

Var själv den Mästare, som trädet sköter,
Och avskär varje murken gren därpå,
Och gör att sist, när höstens dag mig möter,
Jag må för dig med mogna frukter stå!

K.

Förlorade tillfällen.

Om vi skulle försöka räkna alla de dyrbara tillfällen, som givas oss att peka på Guds Lamm för dem, som vi äro tillsamman med och om vilka vi äro medvetna, att de ej hava sin sak med Gud uppgjord — o vilken lång lista av förlorade tillfällen, tillfällen, som Gud gav oss, men vilka vi ej använde i hans tjänst för att vinna odödliga själar. Det var sådana tankar, som genomströmmade min själ, där jag stod vid den av kransar och blommor översållade kistan. Jag ser prästen kasta de tre skovlarna mull på densamma och viga henne, som ligger däri så stel och kall, till gravens ro. Vi, som äro samlade, sjunga till sist: »Jag går till himlen, var jag går, om Jesus blott jag följer» etc. »Om Jesus blott jag följer», ljöd det i mina öron. Jag, som en tid stod dig så nära, hade aldrig visat dig till Jesus, aldrig sagt dig, vilken lycka det innebär att vara en Jesu efterföljare, aldrig till dig talat om det allra nödvändigaste.

För något mer än ett halft år sedan möttes vi, hon då frisk, stark och glad, så glad som man kan vara, då man är ung och framtiden hägrar ljus och klar. Hon var så god och mild och gjorde sig så omtyckt av alla, med vilka hon kom i beröring. Vi arbetade tillsamman med liv och lust, och jag tyckte, att hon passade så bra på den plats, där hon stod, bland de sjuka och lidande.

Nu skildes vi för en tid, och snart fick jag höra, att hon lagts ned på sjukbädden. Jag blev dock ej i tillfälle att få besöka henne, dessutom så trodde jag ej, att hennes sjukdom var av så allvarsam art.

En natt kallades jag till hennes sjukbädd för att vaka. Då jag trädde in i sjukrummet, förstod jag genast, att slutet var mycket nära. Men ack, vad min vän var sig olik. Hon hade blivit så hård. Livet var henne så kärt, hon ville ej dö. I det svåra lidandet kunde hon ej se en älskande Faders hand, blott riset, det hårda straffet för hennes synder. O, det sved i mitt hjärta, då jag hörde henne säga, att hon ej trodde på Gud. Ur djupet av min själ bad jag till Gud, att om möjligt rädda henne. Var det väl möjligt, att hon skulle gå in i evigheten, utan att ens uttala en önskan, att få överlämna sig åt Gud!

Hon låg nu en stund i slummer, men uppvaknade i svåra plågor — och så var allt slut.

Det är ej under sådana omständigheter, som jag här skildrat, som Gud vill, att vi skola brinna av nitälskan för våra kamraters frälsning. Nej, då är det i de flesta fall försent; vi skola söka föra dem till Kristus i deras hälsas dagar, så behöva vi ej känna, vad jag kände, då jag stod vid min väns bår. *Aidy.*

Den stora frågan.

För något år tillbaka hände en fruktansvärd olycka utanför den franska kusten. En passagerareångare med ett stort antal resande ombord skulle gå i hamn efter en lång resa. Kort förut hade under natten en tät dimma uppstigit. Just som fartygets kapten beräknade vara nära hamnen, stötte fartyget rakt på en klippa och splittrades, varvid alla ombordvarande kommo i vattnet. Endast en ringa del av dessa stackars människor blev räddad. Högt uppe på klippan stod ett fyrtorn, i vars topp befann sig en väl putsad lampa. Alla linser och speglar voro i gott stånd. Helt nära lampan fanns ett stort signalhorn, som vid användandet gav ett kraftigt ljud ifrån sig och hördes på långt avstånd. —

Men varför genomträngdes ej dimman denna natt av något ljus från fyrens lykta? Varför ljöd ej hornets gälla ljud ut över havsvågorna de resande till mötes? — Jo, mannen, som vaktade där uppe i tornet, hade — somnat. Lampan blev otänd. Hornet blev stumt.

Vaka eller sova vi kristna egentligen? Det är den stora frågan. *N. Th—n.*

Bekännelsens vikt.

Bekänn du din Herre, så skall han bekänna
Dig såsom sin egen i frestelsens stund;
Bekänn du det öppet och inför all världen,
Att flera må bygga på frälsningens grund.

G. W.

Minnen från ett bestigande av Åreskutan.

Min vän Joe och jag hade kommit överens om att använda vår semestermånad till en rundresa genom Skandinaviska halvön. Resplan uppgjordes, och det säger sig självt, att, då vi skulle resa norrut, ett bestigande av Åreskutan i Jämtland även ingick i vår resplan.

Det var en sommardag i augusti. Hela natten hade vi varit instängda med den kvava luften i en järnvägskupé, och när vi därför trädde ut på perrongen vid Åre järnvägsstation, var det, som om vi kommit in i en annan värld. Luften var så hög, så frisk och så ren, att vi på en lång stund ingenting annat kunde taga oss för än att bara andas och njuta av den friska, stärkande luften. »Kunna våra stackars bröstlidande medmänniskor icke bli friska här», sade vi till varandra, »så finns det bestämt ingen bot för dem alls.»

Sedan vi emellertid försäkrat oss om rum på turisthotellet och ätit en god frukost, gingo vi ut för att få fast i en vägvisare. Genom vänliga människors mellankomst gick detta snart för sig. Huru förljuva icke dessa vänliga solstrålsmänniskor livet för oss! Är man vid misshumör, behöver man knappast mer än höra några ord gå över en sådan människas läppar, förrän man blir glad igen. Och dessa vänliga småtjänster, som komma så osökt och på samma gång så väl till pass, då de erbjudas, huru välkomna äro de icke! Men värdera vi dem också tillfyllest, och är det vi, som äro i färd med att öva dem?

Då vår vägvisare förstått vårt ärende, skakade han betänksamt på huvudet och sade: »Det ser inte ut att vilja bli något skutväder i dag.» Luften hade nämligen blivit disig och grå. En missräkning alltså, och missräkningarna ha en förunderlig makt att göra livet surt för oss. Men om vi taga dem på det rätta sättet, förlora de sin udd.

Som vi emellertid icke gärna ville gå miste om nöjet att bestiga Åreskutan, beslöto vi att invänta nästa dag, som var en tisdag — söndagen hade vi tillbragt i Östersund — och att på måndagen i stället företaga en annan utflykt. Medan min kamrat reste för att hälsa på några vänner i närheten, föredrog jag att bese det ett par mil därifrån belägna mäktigt gripande vattenfallet Tännforsen, till vilket besök jag kanske återkommer en annan gång.

Följande morgon gick solen upp över en klar himmel. Härliga morgon! Och vilka angenäma känslor, då ens förhoppningar synas bliva verklighet! Sedan jag åter sammanträffat med min reskamrat, följdes vi åt till vår vägvisare, som vi emellertid mötte på vägen ett stenkast från järnvägsstationen. Medan vi stodo där och rådgjorde med honom, kommo två, fem, tio andra tågpassagerare och fylkade sig omkring honom, alla med samma ärende som vi. Snart voro vi ett sällskap på över 20 personer. Tid och mötesplats bestämdes, varpå vi skingrades åt var sitt håll för att vidtaga nödiga förberedelser för uppstigandet.

I vårt sällskap befunno sig vid början av vägen bland andra ett nygift äkta par, som med oss två följde vägvisaren i spetsen av tåget, tre läroverksynglingar, som under vägen studerade bergets flora, samt en vitsandé göteborgare, som talade om oss, vilka gingo först, såsom sina »föregångsmän», och om dem, som gingo sist i ledet, såsom sina »efterkommande».

Dagen var varm. Vi svettades och törstade. En del av sällskapet stannade nästan vid varje källdrag för att släcka sin törst, men ju mera de drucko, dess mer svettades de. Andra drucko mindre och svettades mindre.

När vi efter omkring en halv timmes vandring kommit till en liten grönskande avsats, stannade vi några minuter för att se oss omkring. I en liten sjö vid bergets fot syntes några små svarta punkter röra sig. »Vad är det för kräk, som simma där nere?» frågade en av sällskapet. I en kikare sågo vi, att det var tvenne roddare, som med sina båtar stävade ut från land. Min kamrat och jag kommo då överens om, att avståndet bedrager. Personer, som hava ett känt och kanske även berömt namn för någon viss begåvning, som de äga, förkrympa ofta till små dvärgar inför våra ögon, då vi komma dem närmare inpå livet och fått lära känna dem. Av den nämnda synvillan hämtade vi även den lärdomen, att jordetingen, som än fröjda, än oroa våra själar, reduceras för oss i storhet och värde i den mån, vi komma himlen närmare. Men vi enades också om, att om vi kunde vänja oss mera vid att se sådant stort, som verkligen *är* stort, skulle mycket av det, som förefaller oss stort utan att i verkligheten vara det, förvandlas till idel småsaker. Och därigenom skulle också vårt sinne bli frigjort från mycken fåfäng omsorg och mången onyttig plåga.

Men vi fortsatte vår väg uppåt, påminda om sångarens ord:

»Uppåt, uppåt, högre, högre —
Vare det ditt levnadsmål!
Och ju högre upp du kommer

Pekar livskompassens nål
Emot höjder, du ej anat,
Utav renhet, kraft och ljus.
Sträck din vinge då mot dessa,
Tills du nått din Faders hus.»

Lövskogen hade vi snart bakom eller rättare nedom oss, barrskogen likaså. Krypande dvärgbjörk, låga videbuskar, förkrympta örter var nu det enda, som i växtväg fägnade vårt öga. Trötthetен tilltog. En och annan av sällskapet hade blivit efter och nådde icke sin längtans mål, rastställena blevo allt tätare och göteborgarens vitsar allt glesare och mattare. Men plötsligt var såsom genom ett trollslag all trötthet försvunnen. Vi stodo nämligen mitt uppe i en snödriva, och vad var då naturligare än att sätta i gång ett ordentligt snöbollskrig! Det hörde ju heller icke till de vanliga nöjena att få bombardera varandra med snöbollar mitt i högsommartid.

Vi måste emellertid fortsätta. »Ha vi långt kvar till toppen?» var nu den stående frågan till vägvisaren. Det ena krönet passerades efter det andra, och om vartenda ett av dem trodde vi, att det var det sista. Efter att hava klättrat en stund bland en otalig mängd större och mindre klippblock, hade vi äntligen hunnit toppen. Vilken utsikt! Om jag blott hade kunnat bereda varenda svensk man och kvinna tillfälle att se, vad som då upprullades för våra ögon av vårt härliga land! Den ena fjällsjön glänste i fjärran intill den andra såsom tindrande diamanter i det klara solskenet. De röda tegeltaken sågo ut som rubiner och de gröna fälten såsom smaragder, infattade i en gråaktig botten vid fjällets fot. I vester mot Norge reste sig höga snöhöljda fjäll såsom majestätiska vaktposter på gränsen. Indalsälven med Sveriges Niagara slingrade sig såsom ett silverband i dalens botten och försvann i fjärran. Det hela var ett så storslaget panorama, att vi kände oss överväldigade av beundran och hänförelse. Det är för övrigt ej möjligt beskriva den härliga tavlan; du måste se den själv, och har du en gång gjort det, skall du aldrig glömma den. Och jag vill tillråda dem av Ungdomsvännens läsare, som kunna få ett par veckors ledighet i sommar och ämna använda dem till en resa för att bese vårt lands storslagna natur, att ej fara förbi Åreskutan utan att stanna där och bestiga den, om de ej förut gjort det. Den resan skall förvisso ingen ångra.

Men även denna tavla, så skön den än var, hade för oss en ful fläck att uppvisa, och den befann sig i den allra närmaste förgrunden. De tre skolynglingarne hade nämligen slagit sig ned på en klippavsats i närheten för att spela kort. Det föreföll ock oss övriga obegripligt, huru man kunde förena kortspel

med ett så sublimt nöje som att från denna punkt överskåda en stor del av vårt härliga Jämtland. Det största nöjet låg kanske däri, att de sedan vore i tillfälle kunna skryta inför vänner och kamrater, att de spelat kort på Åreskutans topp. Alltid hade de väl hört, att någon gjort det före dem. Och inte ville väl de vara sämre. Nej, tycker någon det. Exemplet smittar. Det var naturligtvis en bragdrik handling, värdig en ung man i deras ålder, att här sitta och bläddra i kortlapparna. Kanske hade denna gärning under hela vårterminen hägrat för dem såsom idealet av sommarens nöjen. Men av den, som under sin ungdomstid ej syftar mot högre ideal, kan fosterlandet ej vänta mycket.

Den tre timmars långa fjällpromenaden, nedstigandet inberäknat, bekom oss utomordentligt väl, om jag undantager, att vi genom ansträngningen kände oss knäsvaga några dagar efteråt. Men det gick snart över. En hälsosam knä- och lunggymnastik var det i alla fall. Och det bästa av allt: vad vi under dessa timmar sett av det land, vi kalla vårt, hade värmt våra hjärtan till att älska och värdera det långt mera än förut. Och om vi ej vunnit mer av vårt bestigande av Åreskutan än detta nya tillskott av fosterlandskärlek, så hade det varit nog.

Teofil.

Förtröstan.

När brusande böljor mig storma emot,
Jag rädes dock ej deras vredgade hot.
När stormvinden hotar att stjälpa min slup,
Jag fruktar ej stort för de becksvarta djup.
När blixtarna ljunga och åskorna gå
I rymdernas salar,
Mig Herren hugsvalar.
Om skyarna hopa sig asklika grå,
Ej något jag fruktar och rädes,
Ty hjälpen är alltid tillstädes.

Då faror mig hota, i tillit och hopp
Jag vänder mitt öga mot himmelen opp
Och väntar på hjälpen, ja blott därifrån,
Ty ännu betvingar den stormarnas dån.
När Gud håller rodret, jag går ej i kvav,
Hur vågen än ryter,
Mot klippan sig bryter.
Jag fruktar ej mera att där få min grav
Bland brusande, stormande vatten,
Ty han är min stjärna i natten.

K. E. P.

Cheng Chung-kwei.

Det är med glädje, jag efterkommer red:s önskan att teckna några drag ur evangelistläraren Chengs liv. Måtte teckningen få bidraga till att väcka mera intresse för honom och hans arbete i Kina!

Cheng Chung-kwei är den andre i ordningen av en talrik syskonkrets. Hans föräldrar voro ytterst fattiga. Vad det efter kinesiska förhållanden vill säga, kan svårligen någon här hemma fatta. En sådan fattigdom måste man *se* för att begripa dess djup och elände.

Då vi öppnade vår första skola för gossar i Kina under juni månad 1892 i staden Wuchang, kom den lille oansenlige pilten Cheng Chung-kwei med. Från första början utmärkte han sig för snabb uppfattningsförmåga, flit och gott uppförande. I den kristna läran blev han rätt snart intresserad och började älska sin Frälsare.

När sedan vårt lilla kapell första gången öppnades för offentlig predikan den 13 nov. 1892, bjöd han sina föräldrar med dit. Hans mor var alls icke villig. Men den lille pilten var enträgen, och till sist lovade hon att komma. Med oro och ängslan trädde hon in i predikolokalen, ty vid den tiden voro de vildaste rykten i omlopp om utländingarna. Den vänlighet, som missionssystrarna efter mötet bevisade henne, omstämde hennes tänkesätt betydligt. Hon fattade snart intresse för evan-

gelii glada budskap och blev oss sedan till stor nytta genom att vittna för andra, om vad hon hört och sett.

Cheng Chung-kwei förkovrade sig ovanligt fort i de olika skolämnena. Han hade mycket lätt att lära sig läsa utantill. Största delen av de 4 evangelierna, Davids psalmer och mycket mera därtill kunde han läsa utantill med både reda och kläm.

Cheng Chung-kwei.

Det låter kanske otroligt, men det är sant. Jag förhörde honom själv många gånger.

Då han blev så stor, att han som andra fattiga barn skulle kunna hjälpa till i hemmet och förtjäna något litet, voro föräldrarne betänkta på att taga honom ur skolan. Men då erbjöd sig en av missionärsfamiljerna att hjälpa till med hans underhåll, blott han fick fortsätta i skolan. Han förblev i vår dag-

skola för gossar till i början av 1901. Då sändes han till metodisternas högskola i Wuchang. I tvänne år fick han underhåll från vänner i Sverige, och det tredje året betalade doktor W. A. P. Martin — en av missionsarbetarne i Kina — för honom. Han utmärkte sig i högskolan för sin stora begåvning. Rektorn sade, att under hela den tid, som han förestått skolan, hade han icke haft en mera begåvad gosse. Till följd av sin rika begåvning gick han igenom skolan på 3 år, då det annars i allmänhet tager 6 år för de allra flesta att komma igenom den. Vår vän Cheng fick även lära sig engelska rätt bra, medan han var i högskolan. I alla ämnen för övrigt fick han utmärkta betyg. Då han slutade skolan, hade nog metodisterna bra gärna velat behålla honom som medlärare i skolan. Men de visste, att vår egen mission på inga villkor önskade släppa honom. Därför gjorde de häller ingen framställning om att få honom till hjälp.

När han slutat sin kurs vid högskolan, kunde vi ej bjuda honom högre lön än 12 kr. i månaden ungefär. Emellertid yppade sig snart lovande tillfällen för Cheng såsom ju alltid fallet är med sådana där ynglingar. En mandarin skulle upprätta en skola i närmaste provins — i Hunan. Han ville ha Cheng som ledare för denna skola. Omkring 150 kr. i månaden blev Cheng erbjuden i lön. Men han föredrog att stanna kvar i vår mission och nöjde sig med sina 12 kr. i månaden. Han var rädd att råka i svåra och farliga frestelser och därför avböjde han det lovande anbudet. Han gjorde det med sina föräldrars vilja, vilka vid denna tid voro döpta och tillhörde församlingen. Till en början hjälpte nu Cheng till med att undervisa i vår dagskola för gossar. På det sättet blevo vi mera lediga att få ägna oss åt annat arbete. Så tillfrågades han, om han fått någon undervisning i musik, medan han var i högskolan. Nej, svarade han, det har jag inte fått, men jag skulle så gärna vilja lära mig spela. Han fick då löfte att börja lära sig spela på missionens orgel. Under 4 månader erhöll han litet undervisning. Sedan övade han sig själv, och var så ihärdig, att han efter 8 månader ungefär var i stånd att sköta orgeln vid predikningarna. Allt sedan den tiden har han varit församlingens i Wuchang organist.

Vid den tid, Cheng slutade högskolan, var det vår mening att snart få börja en evangelistskola. Alla voro vi eniga om, att Cheng var den rätte mannen till lärare i denna skola. Förhållandena länkade sig emellertid så, att det kom att dröja längre med evangelistskolans upprättande, än vi från början anade. Vidare var det så, att Chengs föräldrar måst sätta sig i stora

skulder för att fostra upp den talrika barnskaran. I Kina övergår föräldrarnes skuld på sönerna. Fordringsägare kommo gång efter annan och begärde att få sina pengar. Då nu fadern hade en så lärd son, mente de, att han för sin tjänst hos utländingarne fick fasligt med pengar, så att skulderna borde det väl nu vara lätt att betala. Cheng fick nu ett gott anbud från en mandarin i Wuchang att komma och bli informator för sönerna. Vi rådde honom att taga befattningen för ett år. På det sättet fick han större lön än i missionens tjänst, så att han kunde komma sina föräldrar till hjälp i deras nöd. Sedan han blev lärare i evangelistskolan, har han omkring 60 kronors lön i månaden. Men han kunde få mångdubbelt större lön, om han ägnade sig åt befattningar, som stå honom öppna i regeringens tjänst. Arbetet i evangelistskolan är honom dock så kärt, att han gärna försakar alla lovande anbud. Hans intresse för skolan och dess framtid är stort. I n:r 2 av denna tidning för i år kunnen I läsa, vad Cheng säger om skolan och evangelistarbetet. Cheng är en begåvad talare och har visat och visar än ett stort nit för själars frälsning.

Vid nyårstiden 1905 blev Cheng trolovad med en gudfruktig och snäll flicka i metodistmissionen i staden Hankow. Hon var utbildad till sjuksköterska och barnmorska. Den utländska kvinnliga doktorn, som hon tjänade och hjälpte, sade om henne: »Hon känner sin bibel från pärm till pärm och är synnerligen nitisk och vislig att vittna om Herren.» Hösten 1905 var den unga flickan över till Wuchang och hälsade på oss utländingar samt sin blivande svärmoder. Att det skulle ha varit kärt för Cheng och henne att få träffas, förstå nog Ungdomsvännens läsare. Men seden förbjöd det. Och Cheng var *så rädd* för att på något sätt giva hedningarna anledning att smäda, att han den dagen, flickan var hos oss, icke alls gick in på missionsgården.

Knappt ett år efter trolovningen firade de sitt äktenskap. Det är högst sällsynt att få se ett kinesisk äkta par så lyckligt som dessa tu voro. Men ack, deras lycka blev ej lång! Efter några få månader dog den unga hustrun helt hastigt. Detta var ett förkrossande slag för Cheng. Smärtan för honom ökades ock mycket därigenom, att hedniska släktingar och andra talade illa om honom och hela familjen för det hastiga dödsfallets skull. Cheng bar dock allt med kristlig undergivenhet och stort tålamod. Under tiden, som nu gått, har Herren fått tala allvarligare med honom och dragit honom närmare till sig. Han är i sanning en stor skatt för vår mission. Och I, unge vänner, som nu åtagit eder att underhålla Cheng, ha all orsak att vara glada och tacka Gud för denne eder ställföreträdare bland kineserna. Ett brev

från en och annan av eder skulle nog glädja honom. Kan någon av eder skriva ett brev på engelska, går det bra att sända det direkt till honom. Cheng sänder nog svar på engelska igen, därom är jag viss. Men framförallt kommen ihåg honom och allt vårt verk i edra böner. Herren är rik för alla dem, som åkalla honom. *Joh. Sköld.*

Till ett ungt brudpar.

O, ljuva stund, då brudgummen och bruden
Förenas medelst äktenskapets band,
Då kärlek väver sköna bröllopsskruden,
Och friden förer spiran i sin hand.
Vad det är gott att bygga få sitt bo
Som äkta par i Jesu Kristi tro
Och om sin börda slippa vara ensam,
Ty lätt den blir, om blott den är gemensam.

Det är så gott att hava städs på färden
Den ene av den andre hjälp och stöd,
Med kärlek flammande på hjärtehärden
Varandra bistå uti lust och nöd.
Bäst är av allt att hava Jesus med
I sol och dimma, ja på okänd led
Få lämna sig uti hans frälsarhänder
Och veta att till godo allting länder.

Lys över bröllopsparet, lyckans stjärna,
Och lys dem vägen till det rätta hem!
Följ städse dem, som trogen bröllopstärna,
Gör vägen fridfull, glad och ljus för dem!
Lev länge brudgum med din kära brud!
Er följe städse rik välsignelse av Gud!
Må frid och trevnad edert hem få smycka,
Och bofast blive er familjelycka!

Oskar H.

Livet på Missionsskolan.

Det finns ju ett så varmt missionsnit bland Ungdomsvännens läsare, att det kan för dem ha sitt intresse att läsa om livet på Missionsskolan, som våra missionärer och predikanter genomgå.

Min värderade vän J. Sköld har i »På hedningarnes väg» skildrat livet i Kristinehamns missionsskola för trettio år sen, jag dröjer vid skolan i Stockholm uppe på Högbergsgatan 27. Redan i vår flyttar den därifrån till det präktiga skolhuset på Lidingön utanför Stockholm.

Eleverna äro omkring 60, fördelade på fyra klasser. Den fjärde missionsklassen intager en särställning, ty den är minst, har en mera avskild karaktär, idkar blott språkstudier, och så är det flickor med i den klassen. Men de andra tre äro varandra mer lika. D. v. s. den första brukar vara störst. En del måste av verkliga skäl sluta med studierna, men en del, som kunde hålla på och borde det ock, låta draga, locka och tubba sig att sluta efter ett eller två år, »dessa till straff och andra till varnagel».

Eleverna utse av tredjeklassisterna två »höga förtroendemän», custos och köksmästare. Custos skall föra elevernas talan, handhava pengarna, leda elevkårens förhandlingar, köpa ved och hålla reda på dem, som skola plocka in och hugga den, hålla reda på hammaren, tången o. s. v. Till custos väljes en av klassens pampar. Han får ej heller ligga efter i läsning, ty då lider ämbetet. Köksmästaren skall taga upp månadspengar till maten av eleverna och göra alla utbetalningarna, vara föredragande i alla matfrågor vid sammanträdena, taga hand om potatis och lingon, som vännerna sända på hösten, och ägg till påsken, och tacka för sådant, så skall han allvarligen tillse, att inte maten går till mer än 25 kr. pr månad och elev. Hans anseende för »nit och redlighet» beror på, huru mycket under 25 kr. det går för den sista månaden av läsåret. Om jag undantar dessa två, så äro de andra varandra bra lika. De dela ljuft och lett, de olika klasserna, utom vedhuggningen till köket, som »ettan» får dela sinsemellan.

Läsningen är jämnt fördelad, så långt det är möjligt över de tre årskurserna.

En del ha lätt för sig och hinna bra med, en del få knoga ständigt och bli efter ändå.

Det är synd om de flitiga, som inte hinna med. De lata få sina välförtjänta snubbor av lärare och kamrater — det sista

tar alltid värst. Ingen bestraffning verkar mer än kamraternas ogillande. Nog fanns det väl kanske någon lat på min tid, men de flesta arbetade allt vad de kunde och en del för mycket.

Klockan halv åtta om morgnarna fingo vi kaffe eller varm mjölk, vartill vi fingo doppa »tre skorpor så mycket vi ville». Kvarten före åtta morgonbön, som leddes av en lärare. Se'n började det riktiga knoget med läsning. Aj, aj, stackars den, som inte var så säker, han vändades svårligen.

Och där man var osäker, fick man frågan. Naturligtvis. Men vad roliga svar ibland! Huru jag kan le än åt svar och frågor, som voro så genomtokiga, från eleverna. Men tig min penna!

Efter frukostrasten kom »fyrkanten». Då samlades de tre klasserna för att åhöra predikan över en text, som en elev fått. »Fyrkanten» är det värsta på hela termin. Man kan säga mycket dumt på tjugu minuter, i synnerhet om man är nervös. Och vänliga kamrater hålla så noga reda på vad man säger och stå till tjänst med upplysning, när kritikens heta minuter komma. Och lärarne äro inte en bit bättre. T. o. m. får man för vad man inte sade, men som skulle sägas. Och rörde man sig lite livligt under talet, fick man för det, och rörde man sig inte, fick man för stelhet. Nå, det här låter värre än det var. För min del tycker jag nu efteråt, att »fyrkanten» var min hälsosammaste plats. Jag ville dit än, fast nog vet jag utgången. Man har uttalat fruktan för, att Guds ord skulle profaneras, genom att det behandlas till övning. Man blunde ej för faran, men nog har jag fått mycken välsignelse vid talövningarna. Jag tänker mina kamrater minnas R:s predikan om evigt liv och uppståndelse t. ex. Det var i alla fall en del spjuvrar, som, när de varit uppe sista gången, lät oss efteråt sjunga något, som gick i stilen: »Nu är jag nöjd och glader».

Och när läsningen var slut för dagen kl. 2, kom en timmes allmän »fred i korridoren» efter maten. Då fick det ej diskuteras eller bråkas. En del ville inte alls ligga utan höllo till på gården och slogo boll.

Eftermiddagarna och kvällarna användes för läxläsning, för diskussion och sång m. m. Klockan tio skulle det vara tyst och släckt i korridoren. På rummen vakade nog arbetslampan stundom längre än så över en uppsats eller text. Värst var det med debatterna, som ej gärna ville sluta på slaget. Då gällde det att passa sig, att ej energiska knytnävslag i väggen från grannens rum avgjorde frågan.

Så gällde det att passa sig och vara hemma till tio om

kvällarna, om man varit borta på något möte eller så och inte hade giltigt skäl för bortvaro.

En del tyckte nog lagen vara hård, men ho vet, den behövdes nog. Nog minns jag, hur en kamrat botade ett par för nattsöl. De brukade vara sena av sig ofta och gå så tyst, då de kommo. En afton hade »instrumentmakarn» gillrat med många dosor och andra bleckkärl över deras dörr. Den hemska skrällen i korridoren, då de tyst öppnade sin rumsdörr, glömmer jag ej snart. Ett stort blanksmörjlock fick åka efter hela korridoren, ett vittne, att de hemkomna voro vid dåligt humör.

Ja, så var det ljus och mörker om vartannat. Men skolan är kär, och skolan är behövlig.

Hur tomt, då man skulle ut därifrån och skiljas från bröderna. Vilka långa famntag och vilka varma böner! I många fall blev det ock avsked för livet.

Ingen bör gå in på den väg, för vilken skolan är port, utan lång och grundlig prövning inför missionens Herre, ingen bör gå på försök och taga upp platsen för en annan. Lysande är ej missionärens och predikantens bana i världens ögon, tyngre är hans kall, än de flesta ana. Men den, som är viss på Kristi kallelse, han må gå den vägen. Och de andra må bedja för honom och bedja för den skola, som fostrar honom kanske till vad han blir i livet. *G. M.*

Betlehemskapellets ungdomsförening i Sundsvall

hade söndagen den 29 mars sitt årsmöte.

Mötet inleddes kl. 11 f. m. med predikan av D. Melchersson från Örnsköldsvik och församlingens predikant J. Hellström. Kl. 5 e. m. var offentlig årsfest anordnad. Programmet upptog bl. a. föredrag av Hellström och Melchersson, den senare över ämnet »Några villkor för ett gagneligt ungdomsliv», körsång av kapellets sångförening och deklamation. Kl. 8 samma afton avhöll föreningen sin enskilda årsfest, vartill församlingens medlemmar inbjudits. Härvid förekom bl. a. samtal över ämnet »Vilka faror kunna företrädesvis hota den kristna ungdomsverksamheten», inlett av föreningens sekreterare. Diskussionen blev rätt livlig och många tänkvärda saker framkommo. Det fram-

Personerna äro från vänster till höger, *sittande*: Nelly Hägglund, J. Hellström, Sigfr. Peterson; *stående:* Frid. Ekholm, Arth. Njurin, Arv. Nyström, Ruth Andersson.

hölls bl. a., huru många kristna unga män och kvinnor splittra sina krafter på en mängd olika föreningar, såsom t. ex. nykterhets-, sedlighets- och välgörenhetsföreningar, och detta måste naturligtvis menligt inverka på den kristna ungdomsverksamheten. Det gäller därför att koncentrera sina krafter på ungdomsföreningens verksamhet, ty en väl skött och planmässigt arbetande ungdomsförening bör i sin verksamhet innesluta alla de goda och ädla mål, som den kristna ungdomen kan arbeta för. Vidare påpekades nödvändigheten av, att den kristna ungdomsverksamheten bedrives på så sätt, att den icke lägger tryckande band på den sanna ungdomsglädjen. Ungdomen är ju till naturen glad och har ju även behov av att giva sin glädje uttryck. Dock böra ej våra glädjeyttringar så taga överhanden, att våra föreningar förvandlas till nöjesklubbar. Avenså framhölls vikten av, att församling och ungdomsförening ej gå skilda vägar utan arbeta i bästa endräkt och samförstånd för samma mål, ty detta är nödvändigt för ett framgångsrikt arbete. Ej heller må ungdomens kraft och intresse tagas så i anspråk av ungdomsföreningen, att intet blir över för församlingen. Ungdomsföreningen får ej betraktas som ersättning för församlingen, så att de unga, som anslutit sig till en ungdomsförening, därigenom anse sig kunna undvara församlingen. Församlingen är hemmet och måste betraktas såsom sådant.

Efter diskussionen, som varade en dryg timme, intogs té-supé under angenämt samspråk. Festen präglades av den största hjärtlighet och innerlighet, icke minst mellan ungdomarne och de äldre församlingsmedlemmarne, ett bevis på det goda förhållande, som alltid rått mellan församlingen och ungdomsföreningen.

Föreningens styrelse utgöres av handelsföreståndaren Arv. Nyström, ordförande, bankkamreraren Sigfr. Peterson, vice ordförande, bokhållaren Artur Njurin, kassör, bokhållaren Frid. Ekholm, sekreterare, predikant J. Hellström samt fröknarna Nelly Hägglund och Ruth Andersson.

Föreningen bildades den 24 febr. 1901 och räknar f. n. 89 medlemmar. Sin verksamhet bedriver föreningen på så sätt, att den i regel håller offentliga möten den 2:dra söndagen i varje månad och enskilda var 4:de söndag. Varje fredagskväll sammankomma medlemmarna till bibelstudium. Emellanåt anordnas också fester, såsom till förmån för församlingens kassa, missionsfester, s. k. fattigbjudningar, etc. För Ungdomens hednamission insamlas medel i sparbössor.

Föreningens kvinnliga medlemmar tillhöra även en jungfruförening, som arbetar självständigt, med egen styrelse och kassa. Den bedriver en rätt omfattande sjömansmission, vartill medel

insamlas, genom att medlemmarna varje torsdagskväll sammankomma för att förfärdiga syarbeten, vilka sedan försäljas på auktion.

Vi kunna med glädje konstatera, att en god och evangelisk anda är rådande bland våra medlemmar. Vi äro befriade från de partibildningar och stridigheter, som dess värre ibland förekomma även inom de kristliga ungdomsföreningarna. Vi känna oss verkligen som syskon, och därför äro också våra enskilda möten många gånger verkliga små högtider. Förvissningen om att hava utvalt den bästa delen — vilken frid och stilla lycka skänker den icke!

Med dessa rader hava vi bland våra unga trossyskon landet runt velat sprida kännedom, om huru vi på vår ort söka arbeta för Kristi rikes utbredande. Vi hava ett stort och rikt arbetsfält. Sundsvall är rikt på ungdom — vaken, intelligent och framåtsträvande ungdom, men — huru många räkna vi i våra led? Ack, må vi utan återvändo bedja Gud om mera kraft, mera mod och mera etusiasm i arbetet för det höga mål, vi satt oss före!

Sekreteraren.

Ungdomens hednamission.

De ungas offerdag

för hednamissionen, Annandag Pingst, torde ligga bakom oss, innan samtliga våra prenumeranter erhållit nästa n:r av Ungdomsvännen. Vi begagna oss därför av tillfället att denna gång påminna om den. De ungdomsföreningar, som av någon anledning ej kunna anordna offerdagen då, hoppas vi äro angelägna förlägga den till en annan dag. Huvudsaken är, att den ej blir glömd. Den bör vara en av den troende svenska ungdomens största högtidsdagar på hela året. Och den *bör* även anordnas så, att den får något av högtidsstämning över sig. Det är ju också ett stort ögonblick, då vi få bära fram våra årliga missionsoffer och nedlägga dem inför Herren. Hans är verket, hans äro även vi, och hans är också allt guld i världen. Må därför hans unga skara komma villigt fram och bringa honom sitt missionsoffer! Det är idel nåd, att vi få vara med i det arbetet.

Födelsedagsbössor

hava ett stort antal ungdomsföreningar skaffat sig för insamlande av medel till evangelistläraren Chengs underhåll, enligt vad man från många håll meddelat oss. Och de ungdomsföreningar, som ännu ej gjort detta, hoppas vi skola ofördröjligen gripa sig an därmed, sedan de läst missionär Joh. Sköldstecknings av honom i detta n:r. Nog må väl våra troende unga vänner glädjas åt, att Cheng nu är *deras* man.

Uppropet

från broder D. R. Wahlquist om hjälp till inredningen av det nybyggda sjukhuset i Macheng har haft till följd, att en enda person har lovat bekosta, vad som åtgår därtill. Det behovet är således nu avhjälpt.

Till Ungdomens hednamission

har under år 1907 insamlats kr. 15,083, 57 mot kr. 12.107, 23 närmast föregående år. Alltså en glädjande tillökning. Vi torde få anledning återkomma härtill i nästa n:r.

Ett blad från verksamhetsfältet.

Inom Arbrå socken i Hälsingland verka jämte en livskraftig missionsförening två kristliga ungdomsföreningar: den södra kallas Arbrå kristliga ungdomsförening, den norra Hofs kristl. ungdomsförening. Utom att medlemmarna på platsen äro förenade genom det kristliga tros- och kärleksbandet stå de i rapport med övriga ungdomsföreningar i landet medelst det älskade organet «Ungdomsvännen». Mer och mer ökas ock den övertygelsen, att Ungdomsvännen är ett välbehövligt organ för samhörighetskänslans stärkande ungdomarna emellan. I detta syfte lämnas ock detta lilla blad för den älskade tidningens spalter.

Att vara med och verka Herrens verk är vår lust. Så ha vi beslutit att efterkomma uppmaningen i Ungdomsvännen, att varje medlem lägger på sin födelsedag åt Ungdomens hednamission så många ören, som han fyller år. En sparbössa anskaffades för ändamålet, och på den skall inbrännas orden:

»Så många ören, som jag fyller år,
Åt Herrens sak jag häri villigt lämnar.»

Förslaget är gott; praktiskt är att följa det.

Hofs ungdomsförening har ock beslutit att låta måla en tavla med vy från Arbrå att hänga i det rum i missionsskolan å Lidingön, som Arbrå missionsförening kommer att möblera. Vyen tages så, att Ljusnans vattenspegel med det vackra Årberget i fonden blir förhärskande. Arbrå ungdomsförening har åtagit sig att på en tavla texta det bibelspråk, som missionsföreningen enats om att hänga i nämnda rum: »Låren av mig» etc. (Mat. 11: 29). På detta sätt få våra ungdomar vara med i det goda verket, som framträder i läroverkshuset å Lidingön.

Ett lånebibliotek äro vi ock i färd med att bilda. Av årets kassa ha 50 kr. anslagits till inköp av de första böckerna. Detta vittnar om, att mitt ibland otro finnas människor, som vinnlägga sig om att vara salt och ljus. Mycket arbete utföres ock i tysthet, och det är otvivelaktigt det bästa, som Herren allena känner. Och allt, som göres i tron, skall bära frukt och hava sin lön. Göre Herren oss alla varma och uppoffrande för sin sak! *H. M.*

†

Petrus Olsson

»Hur snart försvinner vår levnad här!
Vårt liv förgängligt likt blomman är.
Hon ler och blomstrar och faller av
Och göms och glöms i sin tysta grav».

Så sjunga vi i en av Bobergs sånger, och sanningen däri blir bekräftad gång efter annan, ja, man kan säga dagligen. Men då någon ryckes bort redan i blomman av sin ålder, så framträder denna sanning ännu kraftigare för oss.

PETRUS OLSSON.

Den käre broder, vars ungdomligt rena och käcka drag vi här se framför oss, var en av dessa, som från mänsklig synpunkt sett togs bort allt för snart. Men Guds tankar och rådslut voro annorlunda.

Petrus Olsson var född d. 10 dec. 1889 och var sålunda vid sin död d. 15 febr. d. å. endast 18 år och 2 månader gammal.

Vår käre Petrus var en av de lycklige, som från sin barndom blivit bevarad i tro och gudsfruktan, och redan vid 15 års ålder ingick han som medlem i Skutskärs Missionsförenings ungdomsförening. På grund av sin begåvning blev han snart invald i dess styrelse, där han har skött sekreterareplatsen på ett för alla tillfredsställande sätt. Han har dessutom tillhört sångkören och musikföreningen, överallt tjänande med glädje och intresse. Han skulle nu — så var tanken — ingå i församlingen, då det behagade Herren att intaga honom i den stora lovsjungande församlingen därhemma. *Där* skall du få lön för ditt arbete, käre broder, *där* skall din harpa aldrig giva ett missljud ifrån sig, *där* skall din sång klinga mera ren och klar, ja *där* skall din glädje vara hel och odelad.

Att sorgen och saknaden efter Petrus är stor, det säger sig självt. Genom sitt goda sätt och vänsälla väsen vann han många personliga vänner, och mycket kommer han att saknas inom de föreningar, där han verkat och tjänat. Men vi ha dock ej orsak till klagan över Guds handlingssätt, då vi förstå, att det var vår broders bästa.

Vi kunna dock ej annat än känna ömhet för hans moder och syster, som så oförmodat miste sitt hopp och sitt stöd. Deras känslor kunna vi ej tolka, men vi önska och hoppas, att de hädanefter som tillförne må få nåd att se upp till livets och dödens Herre och orubbligt hålla fast vid hans många och dyrbara löften.

»Ty Herrens löften förvissna ej,
De falla aldrig till jorden, nej,
Likt himlens stjärnor de lysa glatt.
Igenom tiden båd' dag och natt».

Frid över vår älskade broders minne!

Emil Eriksson.

När slutet kom.

Ett blad ur verkligheten av *Maria Friman.*

Arvid Stein, den unge kontoristen, halvlåg på en soffa i sitt rum och blåste långa ringlar ur en fint doftande cigarr, under det att han gäspade gång efter annan. Efter en kort stund knackade det på dörren, och Arvids kamrat, Göran Rohnman, inträdde och satte sig efter ett kort »god morgon» framför honom. »Hur är det», sade han skrattande, »kopparslagare kan jag tro?»

»Ja, det är inte utan», svarade Arvid och sträckte på sig. »Godt, att det är söndag i dag, så man kan få vila ut. Vi kommo icke hem förrän på småtimmarna. Denna gång hade Hugo Holm vår vanliga sammankomst i hemmet, ty hans far var bortrest, och gumman mor hans låg sjuk.»

»Vågar inte Hugo se sina vänner hos sig, när hans far är närvarande?»

»Åh jo — Hugo är ju ingen mes, och själv består han kalaset, men hans far brukar gå in och hälsa på sonens gäster, och då sätter han sig i en vrå och ser på oss med sådana förargliga, medlidsamma blickar, att man kan bli retad till döds.

Då och då kommer han med ett och annat ord i läsarestil, och detta gör, att Hugo är generad av att ha sina fester i hemmet.»

»Ja, gubben Holm är vedervärdig», sade Göran i föraktlig ton, »och det äro för resten alla, som bråka med religionen. Minns du hur djärft han korrigerade dig, då du i somras då det var så stark torka, sade på skämt, att vår Herre icke sköter riktigt om sitt kungarike, när han inte låter det regna.»

»Nog minns jag det», sade Arvid och reste sig från sin halvliggande ställning, »och hans tillrättavisning retar mig än än i dag, så att om jag såg honom i sjönöd, skulle jag nog låta honom bli väl genomblöt, innan jag drog upp honom.»

»Men om du själv kom i sjönöd, så fick väl ändå gubben Holm draga dig i land?» frågade Göran skrattande.

»Jag har inte försökt, hur det skulle kännas i det fallet, men nu synes det mig angenämare att gå till botten med lilla Lotten, som det står i visan, än låta gubben Holm under sin läsaremoral försätta mig på fastlandet.» Nu skrattade båda riktigt gott.

* * *

Det var en kulen dimmig höstnatt. Belysningen på den lilla stadens gator var släckt, ty det var redan inpå småtimmarna.

I en mörk förstuga nedanför en tämligen lång och brant trappa stod Arvid Stein med sviktande knän och omtöcknad hjärna och famlade efter ledstången under det han mumlade: »Fördömda trappa, du passar inte för mig i natt.» Han började nu gå uppför den samma, under det han med slöddrig tunga räknade 1, 2, 3, 4, 5 och så vidare, tills han hade blott ett trappsteg kvar. Då slant hans fot, och handen släppte sitt svaga tag omkring ledstången, och med en väldig dunk, som hördes över hela det lilla huset, låg Arvid åter i förstugan. Av de personer, som vaknat vid bullret, släpades han uppför trapporna till sitt rum.

Den sena höstsolen hade redan gått upp, och ännu låg han med slutna ögon utan att varken se eller höra sina bedrövade föräldrars tårar och jämmer. Äntligen vaknade han dock upp efter läkarens ivriga bemödanden, men han måste dock säga, vad som ock snart blev märkbart, att Arvid i fallet så svårt skadat sin rygg, att förlamning uppstått, så att han ej ens kunde röra den minsta lem. På stadens lasarett och under en skicklig läkares vård låg den stackars ynglingen veckor och månader utan någon den minsta förbättring, men han kunde både tänka och tala lika som förut.

Hoppet var nu som alltid framme och gycklade: Arvid

skulle nog bli frisk igen och åter få rusta om i livet. Efter ännu några veckor tillstötte ett svårt lidande, en följd av det förra, och nu var hans livstids dagar snart ute, så hade doktorn på hans egen begäran sagt honom.

Med förtvivlan mottag Arvid sin dödsdom. Han var ung, han ville leva och fröjdas i världens sus än många år. Men när hoppet om hans lekamliga liv och hälsa tog slut, var det som om hans evighetsvarelse vaknat upp, och kraftigare och starkare dag för dag talade denna om sin tillvaro och längtan att få leva ett nytt och bättre liv i evighetens värld.

Arvid kunde icke mycket numera, men gråta kunde han, sucka kunde han ock. Alla trodde, att det var dödsfruktans tårar, han grät, men en dag meddelade han modern orsaken till sina tårar och suckar. Hon ville hämta stadens kyrkoherde, den lärde teologie doktorn. Han skulle giva honom tröst och ledning, han skulle förstå att bereda honom för döden. Men Arvid skakade nekande sitt huvud: »Nej icke han, men bed Hugo Holms far, den gamle fabrikören, besöka mig.»

Förundrad efterkom modern hans vilja, och en stund därefter satt den olärde mannen vid den stackars ynglingens sjukläger, med hans vissnade hand i sin, visande vägen, som går från dödsskuggans dal till evigt, saligt liv. Med tro och förtröstan såg nu Arvid in i de ögon, som varit honom så vedervärdiga, och gång efter annan viskade han till honom: »Bed för mig — lär mig ock bedja.» Det gick ännu ett par veckor, och Arvids jordiska liv blev allt svagare, men hans andliga allt starkare och lyckligare.

Och en stilla natt, när slutet kom, låg hans huvud invid den troende gamle mannens bröst och lyssnade med ett saligt leende till talet om honom, som kom för att frälsa det, som förtappat var, och som berett hem för dem, som honom älska.

REDOVISNING

av insända medel till Ungdomens hedna- och Lapplandsmission.

Örnsköldsviks brödrafören., ynglinga- och jungfrufören. gm Joh. Lindberg 50 kr. Uugd.-fören. »Daggdroppen», Moheda, 15 kr. och Moheda norra miss.-fören. 8: 66 gm K. A. Morén. Lima miss.-fören. gm S. P. Mattsson 5 kr. Ruds ungd.-fören., Hammarö, gm K. G. Olsson 40 kr. Gm A. W. Hellström, fr. Gösslunda ungd.-fören. till Lappland 19: 12. Ungd.-fören. »Framtidshoppet», Malmköping 50 kr. B. H., Sofielund, »ett löfte till Herren» 5 kr. Härsnärs ungd.-fören. för Lappland 10 kr. Betels kr. ungd.-fören., Råå, 50 kr. »Ett tack till Gud», Trelleborgs poststämpel 25 kr. Valstaängens sönd. 14: 15. Lunda ungd.-fören. 25 kr. Trostjärnan vid Säfvenfors 10 kr.

Anna Persson, Blekemåsa, 5 kr., Fjugesta kr. ungd.-fören 100 kr., s:a 313: 27. Regna ung.-fören. Syskonringen, södra kretsen gm A. P. Andersson 60 kr. Brismeneds ungd.-fören. gm P. E. Gustafsson 22: 49. Roslagsbro ungd.-fören. gm Hj. Jansson 8: 81. Vifstavarfs ungd.-fören. gm Maria Nordin 25 kr. Orresta ungd.-fören. gm Hildur Björklund 15 kr. Styrestads ungd.-klass gm Erik Pettersson till Kina 30 kr. Örebro läns fria miss.-fören. gm M. Selin 1: 90. Gm K. H. Söderberg fr. V. 20 kr., H. 10 kr., s:a 30 kr. Torsåkers kristl. ungd.-fören gm L. P. Rodén 48: 63. Ungdomen i Stånga gm Josef Jakobsson 20 kr. Gm L. Boberg, Lillerud, Vermland, sparb. 13 kr. Gm Carl Christensson fr. Svedala kristl. ungd.-fören till evang. Makanda Isaki underh. 50 kr. Gm F. A. Johansson fr. Habo friförsaml. ungd.-fören. 50 kr. Gm J. A. Magnusson, Karud, fr. Tveta ungd.-fören. s. krets sparb. 13: 19. Gm P. A. Höglund, sparb. fr. Norrbo kr. ungd.-fören. 11: 75. Gm P. J. Karlsson fr Högfors ungd.-fören. 10 kr. Gm Gunnar Thörnqvist, Svanberga, fr. Estuna ungd.-fören. 25: 80. Gm Jac. Jansson, Kumla, fr. Byrsta ungd.-fören. till en gosses underh. i Kongo 50 kr. Ungd.-fören. i Bergshamra 30 kr. Edvard Johansson, Tumba, 10 kr. Gm K. A. Thorman fr. Bymarkens ungd.-fören., Jönköping, 45 kr. Gm A. F. Bergström, Nerkes Bo, fr. ungd.-fören. »Förgät mig ej» till en kinesgosse i Kaschgar 35 kr. Gm Gustaf Högberg fr. Norra Gräsmarks ungd.-fören. till underh. för Salomoni Nyeka vid Kinkenge samt till lappmissionen 15 kr., s:a 65 kr. Gm C. A. Wessman fr. Vamlingbo ungd.-fören till kongogossen Mamicmo Mateosi 25 kr. Gm Joel Carlsson fr. Regna missfören. västra krets ungd.-fören. sparb. 50 kr. Gm L. G. Larsson fr. Väse ungd.-fören. till underh. av gossen Yeba i Kongo 50 kr. »En av Herrens unga tjänarinnor» 5 kr. Sanna ungd.-fören. Helsingtuna, gm P. O. Larsson 50 kr. Hjo kristna brödrafören. ungd.-fören. gm K. Sannfrid 37 kr. Dagmar och Hanna Hagby, Brunna, 6 kr. Lindes kr. ungd.-fören. till evang. Manangu i Kongo gm Gust. Carlsson 37: 50. Heddalens ungd.-fören. gm Carl Svensson, Östadkulle, 28: 75. Jättendals friförsaml. ungd.-fören. gm Nils Eriksson 50 kr. Ungd.-fören. Myran, Björnlunda, gm David Gustafsson 10 kr. Lids kristna ungd.-fören. till missionen i Kinesiska Turkestan gm Rick. Nyström 13 kr. Borgholms kristliga ungd.-fören. gm Gerda Andersson 30 kr. Kråkshults kristl. ungd.-fören. till en gosse i Kongo gm Carl Pettersson 25 kr. Ungd.-fören. i Enåker gm Anna Eriksson 40 kr. Åreds miss.-fören. syfören. gm Aug Andersson 65: 50. Degerfors ungd.-fören. till deras gosse i Kongo gm J. P. Svensson 50 kr. Ljurs miss.-fören. gm Joh:s Larsson 50 kr. Kristliga ungd.-fören. »Vårblomman», Vätö till underh. av en skolgosse i Kongo gm Olof Nilsson 50 kr. Bälinge kristl. ungd.-fören. gm E. Ahlzén till Lappland 30 kr. Gm Aug. Eriksson fr. By norra ungd.-fören. 25 kr. Ungd.-fören. »Hoppet» Högvatta gm Joh. Erikson 40 kr. S. V. Bottna ungd.-fören. 25 kr. »Ett tack till Herren för bönhörelse» A. D. K. 15 kr. Betels kr. ungd.-fören. till underh. av en yngling i Kongo gm Oscar Söderholm 50 kr. Krylbo ungd.-fören. till underh. för en gosse i Kongo gm S. Öhman 50 kr. Sorunda ufg. till underh. för ett barn i Kongo gm Sigrid Andersson 50 kr. Bengtfors ufg. »Framtidens hopp» till en Kongogosses underh. gm G. A. Johansson 50 kr. Ulfsbyns ufg. »Morgonstjärnan» till underh. av två evangelister i Kongo 100 kr. Svenstorps krist. ufg. till evang. Chen i Kina gm Ellen Olsson 100 kr. Ufg. i Emanuelskapellet Sundbyberg till en evang. i Kina gm Broström 75 kr. Tvedstorps ufg. sp. m. till Kina gm F. O. Andersson 47 kr.

NYKÖPING 1908, E. D. CEDERSKOGS BOKTRYCKERI.